

og tó. Smáar avbjóðingar byrjaðu so smátt at gera seg galdandi. Eymir reyvarbøllar, møðin í nakka og ørmum byrjaði at gera enn meira um seg. Ferðin var tó góð og jøvn. Samstarvið gekk framúr, og allir gjørdur sín part av arbeiðinum at liggja fremstir og bróta vindin.

Veðrið hevur ikki verið annað enn framúr. Eitt lítið lot og til tíðir sólgloppar og sól. Hitalagið umleið 17 hitastig - akkurát tilpass til okkum súkkclarar. Vit høvdu fingið eina ábending um at regn skuldi vera á teimum seinastu kilometrunum. Meira um tað seinni.

Kenslulig løta

Seinaparturin gekk spakuliga yvir í kvøld. Vit høvdu nú sitið á súkkkluni í einar 10-12 tímar. Lagið var gott og yvirskot var framvegis í sinninum og í kroppinum. Vit steðgaðu á øllum depotum og fyltu okkara depotir upp. Stuttir steðgir,

men gott at fáa strekt beinini og ryggin.

Fyrr í greinini var ein lýsing av einum hernaðarliði, ið ætlaði at súkkla teinin við vanligum súkkklum. Tey byrjaðu átta tímar undan okkum. Vit komu fram á tey umleið 100 kilometrar frá Oslo. Tey stóðu úti við vegjaðaran. Ein av teirra var punkteraður. Var okkkara garvilt, so heldi eg at teirra avrik var nógv meira garvilt.

Norðan fyri Lillehammer súkklaðu vit fram við anlegginum, ið bleiv brúkt til bobsletukoyringarnar á OL í Lillehammer í 1994. Hugaligt.

Komið fram ímóti næststeinasta depoti setti sólin. Ein vøkur løta, um man hevði yvirskot at hyggja aftur um seg.

Tað, sum vit ikki vónaðu, byrjaði so smátt at gerast veruleiki. Alt meðan kvøldið fyrireikaði seg til náttina, byrjaði droparnir so smátt

at fella av himli. Einkí hugaligt, nú tað framvegis vóru einir 70-80 kilometrar eftir á mál.

Regnið bleiv til veruleika - fyrst smáregn, síðani oysregn, og náttin var um at taka yvir. Myrkrið gjørdi at lyktirnar skuldu tendrast, og har høvdu vit, Tonny og eg, ikki gjørt okkara heimarbeiði nógv væl. Vit høvdu einans vanligar lyktir við. Danskararnir høvdu góðar lyktir, og tað var gott tað sama.

At súkkla troyttir í myrkri og regni er krevjandi. Tað skal so lítið til áðrenn óhappið kann henda. Og hendir eitt óhapp, so er ikki vanligt at bíða. So er tað bert tú, súkkla og makkarin. Tá regnið hevði oyst niður í rúma tíð, og kuldin í kroppinum gjørdi meira og meira um seg, gjørdust teir seinastu kilometrarir á mál drúgvir.

At koyra teir seinastu 70-80 kilometrarar um náttina hevur eisini sínar fyrimunir. Kanska sá eg tað

ikki tá, tí alt, vit ynsktu okkum, var at liggja undir einari heitari dýnu, men fyrimunurin var, at tða var sera lítil ferðsla á vegunum.

Teir seinastu 15 kilometrarir inn móti málinum blivu koyrdir á motorvegnum. Tað var væl merkt upp, og tað kendist sera trygt. Okkara donsku súkkklufelagaðir greiddu frá, at vit skuldu goyma eitt sindur av orku til eina seks kilometrar langa mótbrekku á motorvegnum. Hendan mótbrekkan vísti seg ikki at vera nógv at skriva heim um fyri okkara part. Gamaní var hon long, men hallið var ikki verri enn Velbastaðvegurin niðan framvið kirkjugarðinum.

Gleðin um at hava yvirskot til at síggja Oslo var ikki at fara skeivur av. Tað var einkí stað á kroppinum, sum ikki merkti sviðan av at vera útsett fyri einum súkkklutúri av hesum slag, men gleðin at hava flutt okkara persónligu mörk fyri

hvat okkara kroppar klára, var ein fantastisk kensla.

Máløkið var inni í einari fótþóltshøll, ið liggur upp at tjóðarleikvøllinum, Ullevål. Gott tað sama, tí tey tungu myrku skýggini hingu framvegis yvir Oslo, tó so at tað ikki var so tætt millum droparnar. Kenslan av at súkkla inn á mál var ein stór kenslulig løta. Málið var nátt. Báðir vóru komnir óskaddir á mál – einkí óhapp, og eingin í bólkinum var komin illa fyri á nakran hátt.

At skula rúma øllum hesum var stórt. Alt tað arbeiðið at náa málinum - puha puha!

Eftir at hava skift í turr klæðir, etið og komið til sín sjálvs aftur, var farið at spáka sær yvir á hotellið, ið lá tætt við. At ganga hendan kilometurin var nokk tann lættasti kilometurin á túrinum.